

gemeente. Toen werd er reeds aanmerking gemaakt op de onderscheiding, die hij had gemaakt, tusschen bekeerde en onbekeerde hoorders; dat was bij sommigen niet in goede aarde gevallen en daarover werd reeds van dien dag af gesproken.

G. KEIZER.
(Wordt vervolgd.)

UIT DE BUTENLANDSCHE KERKEN

Amerikaansche Synodale Klekjes.

V.

In een vorig artikel maakten wij gewag van het feit dat niet alle Amerikaansche Gereformeerde Kerken het een onaanvechtbare regel achten dat elke classis, klein of groot, een gelijk aantal afgevaardigden deputeert naar breedere vergaderingen. Wij noemden in dat verband de ratio in de Dutch Reformed Church geldend — het aantal belijders als basis aanvaardend. De Evangelische en Gereformeerde Kerk, op 26 en 27 Juni 1934 georganiseerd (uit een vereniging der Evangelische Synode en de (German) Reformed Church), heeft een andere basis van vertegenwoordiging. Althans voorloopig. Elke twintig kerken worden vertegenwoordigd door twee deputaten ter Gen. Synode.

Ook ter Synode der Chr. Geref. Kerk kwam deze zaak ter sprake. Het voorstel van één der classes was dat iedere classis gevormd door 12 of minder kerken, twee deputaten afvaardigt ter Synode. Iedere classis gevormd door van 13 tot 21 kerken zendt 4 deputaten. En ten slotte, iedere classis, die 25 of meer kerken onder haar ressort heeft, is gerechtigd om 6 deputaten af te vaardigen.

Dit voorstel voerde als gronden aan:

- a) Het bovengenoemde plan is meer in harmonie met Art. 84 der Kerkenorde, dat geen kerk over andere kerken zal heerschen.

- b) Door dit plan wordt een meer rechtmatige distributie bevorderd van deputaten, naar het aantal kerken.

- c) Het levert een eenvoudiger en meer permanente methode om gelijkmatige representatie ter Synode te regelen.

Dat een dergelijk voorstel oprees uit den boezem van een classis, is vooral toe te schrijven aan den nestor der Chr. Geref. Kerken, een man die de leeftijdsgrens van 94 jaar reeds overschreed en toch nog levendig belangstelt in het welzijn der kerken. Wij bedoelen Ds Jacob Noordewier, die in 1869 geordend werd tot het ambt. In 1902 verlegende de Z. Eerw. met ondergeteekende de Chr. Geref. Kerk ter Gen. Synode van Arnhem. Door zijn persoonlijke invloed en de achting onzer leiders, waarin hij zich mag verheugen, kwam zijn plan, via de bovenbedoelde classis, ter synodale tafel. Dat zulks geschiedde werd bevorderd door den economischen toestand, die bezuiniging van uitgaven, ook voor de Synode, dringend noodzakelijk maakte. Het was daarom ook dat de z.g. Synodale Commissie der Chr. Geref. Kerk intedertijd de vrijheid nam, om de classes den wenk te geven om voor de Synode van 1934 slechts vier deputaten af te vaardigen, en niet zes, zooals door de Kerkenorde is bepaald. Negen van de vijftien classes volgden bovengenoemden wenk op. Anderen waren er niet mede gediend. Een der westersche classes verzocht de Synode om hare afkeuring uit te spreken over wat zij noemde eene „irregularity“, (afwijking van den regel) door genoemde Commissie bedreven. En zoo kwam de zaak voor de Synode van 1934.

Zij verklaarde, dat de wenk der Synodale Commissie kerkrechtelijk incorrect was en daarom onderhevig aan afkeuring, doch desniettemin staande, en rekening houdend met de aanwezige omstandigheden, berust de Synode in de handeling der Commissie.

De leden ervan kwamen er dus nog al genadig af. Beter dan in de buitenlandsche pers, te oordeelen naar een artikel dat verscheen in „Der Grenzboten“ onzer Oud-Gereformeerde broeders in Bentheim en Ostfriesland en dat heel het instituut „Synodale Commissie“ met doornen kastijde. We kunnen het „Reformatie“-publiek echter de verzekering geven, dat dit deputaatschap zeer beperkt is wat bevoegdheid betreft. En zeer matig en bescheiden wat de uitoefening ervan aangaat. Er zijn echter omstandigheden, plotseling zich voordoende, die actie eischen van een deputaatschap als het hier besprokene, heel de kerkengroep vertegenwoordigend en als haar stem gerekend o.a. door de Regeering des lands. Ook de Chr. Geref. Kerk der vaderen had zulk een instituut. In navolging der Kerk namen onze pioniers de instelling ervan over, en tot hiertoe gingen er nog geen stemmen op, voor zoover wij weten, om haar af te schaffen. Integendeel — op aandrang der Commissie zelve, werd het verzoek ingewilligd om een nieuw „Reglement“ voor de Synode van 1936 te leggen.

Sommige „Reformatie“-lezers zullen hier wellicht het hoofd over schudden. Doch we zijn op dit punt wat conservatief. Wat onze pioniers uit de

Kerk der Vaderen medenamen of van haar overnamen, houden wij gaarne vast. Vooral ook indien het „werkt“, want wij zijn heel praktisch aangelegd. Spreekt men niet van „praktische“ Amerikanen?

Wat voorts die synodale representatie betreft, de Synode besloot om de verschillende classes den wenk te geven om ter Synode van 1936, D. V., slechts 4 deputaten te zenden en verzocht de classes die de voorkeur geven aan het zenden van zes afgevaardigden, om er toch slechts 4 te deputeren zoo de meerderheid der classes daartoe vrijwillig besluit.

Men wil het dus probeeren hoe het gaan zal met een kleinere afvaardiging, waarvoor blijkbaar heel wat sentiment bestaat in de kerk. En als men in Nederland zich het feit herinnert, dat de veel grotere groep der Geref. Kerken het stelt ter Generale Synode met minder dan zestig deputaten, dan zal men wel beseffen dat de praktische Amerikanen meenen dat men het in hun veel kleinere groep van nog geen 300 kerken met 15 maal 4 deputaten óók wel af kan doen. Op de 1934 Synode bleek het reeds duidelijk, dat alles goed van stapel liep, ook al hadden negen van de 15 classes slechts een viertal afgevaardigden.

De bovengenoemde eerbied voor wat de Vaderen der Ned. Geref. Kerk ons voordeden, en de praktische aard onzes volks, verklaren ook onze synodale actie omtrent deputaatschap voor de heidenzending. De Missie onder de Indianen en Chinezen wordt geregeld door een z.g. Christian Reformed Board of Missions. „Board“ beteekent letterlijk een „tafel“. Evenals „consistorium“ in oorsprong „samenzitten“ beteekent. In wezen is de functie van deze „Board“ gelijk aan die der algemeene deputaten voor de zending in Ned. Oost-Indië, die uitgaat van de Geref. Kerken in Nederland. Maar men doet het soms voorkomen of de Board een soort „Bestuur“ vormt. Wat wel op misverstand berust. Want elke classis heeft een deputaat in dit z.g. „Bestuur“, iemand die op elke Classis-vergadering rapporteert en dus tot de orde kan geroepen worden. Daarenboven levert de „Board“ een uitgebreid verslag aan de tweejaarlijkse Synode en legt hare boeken geheel open.

Maar deze Board werkt onder eene moeilijkheid die soms zeer belemmerend werkt. Oorspronkelijk ging al de arbeid uit van de Commissie voor de Heidenzending, zooals de oude naam was. Zij „beriep“ en ordende. Precies zooals de vaderen der Afscheiding zulks deden. Toen kwam de invloed der Middelburgsche Generale Synode van 1896. De zending moet uitgaan van de plaatselijke kerken. De verzuchting verscheen in een onzer bladen, à la de Génestet:

„Verlos ons van die Boards, o Heer,
Geef ons natuur en waarheid weer.“

Er kwamen nu „roepende“ en „zendende“ kerken. Precies zooals in het land der Vaderen. Maar overmits er reeds zendelingen in het veld waren onder het oude systeem uitgezonden, en zendingsposten waarover ééne kerk moeilijk alles te zeggen kon hebben, kon men het Middelburgsch beginsel (om het zoo te noemen) niet doorvoeren. En zoo had men een tweeslachtig stelsel. De nieuwere „Zendingsorde“ en het oude „Reglement“ dienden in de praktijk als een span paarden die niet goed bij elkaar pasten.

Eene commissie aangesteld om een nieuwe Zendingsorde op te stellen, gaf den moed op en vroeg de Synode om zich klaar en duidelijk uit te spreken op welke basis men den Zendingarbeid wenschte te plaatsen. Eerst zoo dat gedaan werd, kon men verder gaan in het opstellen van een Zendingsorde. Wel, de Synode van 1934 herinnerde de broeders der bovengenoemde Commissie er aan dat de Chr. Geref. Synode zich al meer dan eens had uitgesproken ten gunste van het Middelburgsch beginsel, en gaf opdracht aan een nieuwe Commissie om op dat stramien te borduren. En ter Synode van 1936 te rapporteeren.

Eén classis had voorgesteld om reeds staande de synodale vergadering de Zendingsorde zoover als mogelijk te herzien. Dat werd echter te kras geacht en zeker als een onmogelijkheid beschouwd. Want de zending der Amerikaansche Kerk is te oud en te omvangrijk om zóó maar den wissel te verzetten. Ofschoon het daarloos metertijd wel komen zal. In navolging der Geref. Kerken.

Dat men die kerken overigens niet slaafs volgt bleek uit actie omtrent een zaak waarmede we deze synodale kiekjes sluiten. Zij gold de netelige Echtscheidingskwestie. Een meerderheidsrapport beval aan om zich in deze zaak geheel te plaatsen op het standpunt der Geref. Kerken in Nederland. Een minderheidsrapport stelde voor bij het oude te blijven en de menschen die op onbijbelschen grond gescheiden waren, opname in de Kerk te weigeren, ook al betuigden zij boetvaardigheid. De groote omvang van dit euvel in ons land gaf den doorslag. Toch is de zaak nog niet geheel van de baan. Een nieuwe commissie werd met nog verder onderzoek belast.

Ten slotte nog de opmerking dat de geest der Synode van 1934 alleszins voorbeeldig was. Er werd geen hamerslag van twist gehoord. Broederzin en broedermin karakteriseerden de synodale

samenkomst van begin tot einde — van den dag der opening 13 Juni, tot hare verdaging op 29 Juni. Iets wat, onder God, zeker ook te danken was aan de leiding des voorzitters, wiens kwinkslag soms spanning verdreef terwijl vast beleid en goed inzicht in soms ingewikkelde moties, den gang van zaken bespoedigde. En te midden van onze huidige economische ellende, tot allerlei bezuiniging leidende, had de Synode toch den moed om ten opzichte van één terrein van arbeid elkaar het „voorwaarts“ toe te roepen. Dat terrein is dat der zending. Men besloot namelijk om een Opleidingschool te openen voor hen die als ongeordende arbeiders en arbeidsters „training“ zoeken. Voorts om met een andere groep te onderhandelen over de overname van een drietal posten op het Indianen zendingsveld. En om een weg te zoeken om cand. W. V. Muller, over wien wij reeds vroeger schreven, te zenden naar ons volk te Carembehy in Brazilië, ter versterking der zendingskrachten in Zuid-Amerika. De Heere zegene deze besluiten die van moed en durf getuigen, en voorts al de resoluties naar den zin en meening des Geestes genomen, tot het heil van ons deel van Gods Zion op aarde.

HENRY BEETS.

Grand Rapids, Mich., 6 Juli 1934.

PERSSCHOUWT

Buchman-beweging.

Ds S. Wouters schrijft in „Soester Kerkbode“:

Wat heeft men in onze Geref. Kerken de Buchmanbeweging een breede bespreking gegeven. Hoeveel bladen hebben hun kolommen niet opengesteld om rustig te overwegen, wat deze nieuwe strooming van ons wil. Als we één periodiek mogen noemen als voorbeeld, dan noemen we „Bouwen en Bewaren“, ons Meisjesblad, waarin Ds Buffinga van Rotterdam een breede uiteenzetting geeft van deze beweging (nu reeds 12 artikelen). Men kan dus niet zeggen, dat onze kringen er zich niet met een handomdraai van afmaken. We vinden dit zeer belangrijk. Dit bewijst, dat in onze Kerken de dood niet heerscht, maar, komt er iets goeds, men dit best wil aanvaarden. Is er echter strijd met Gods Woord, dan durft men ook te verwerpen.

Zelfs ouderlingen-conferenties houden zich met de Buchmanbeweging bezig. Lees slechts het laatste „Ouderlingenblad“. Brede discussies zijn over dit onderwerp gehouden. Het Geref. Evangelisatiecongres heeft er zich druk bezig mee gehouden. Meisjesverenigingen hebben het als onderwerp voor Kringvergaderingen. Belangstelling dus genoeg, maar interesse, die vraagt een oordeel op grond van Gods Woord. Vervolgens heeft ons in de laatste maanden getroffen, hoe het oordeel van Geref. zijde eenstemmig is. Juist omdat wij zelf er ook over schreven, hebben we met groote belangstelling zooveel mogelijk gelezen van wat in de pers over dit onderwerp verscheen. En altijd weer trof ons, dat men wilde waardeeren de warmte van het gemoed, die in deze beweging wil uitkomen, maar toch steeds weer stuitte op geweldig veel bezwaren, die vanuit Schriftuurlijk standpunt moesten opruimen. Het doet dan ook pijn, als Dr Gunning in „Onze Leestafel“, van „Puls“, 9 Juni 1934, in een boekbespreking van het boek van Russell: „Eén ding weet ik“, schrijft: „Hier wordt de „Una Sancta“ gebouwd. Dat men dit gevoelt, blijkt ook uit de toenemende vijandschap van vele kerken, die alleen hun Siomnetje erkennen, tegen deze beweging.“ Wie zoo de critiek op de Buchman-beweging beschouwt, schakelt absoluut uit, dat wie uit de Schrift leeft, niet anders mag oordeelen, dan het Woord zegt. Is de beschreven strooming uit God, dan moet zij de critiek van de Schrift kunnen verdragen.

Nu zijn wij het volkomen met Ds Buffinga eens, als hij schrijft: „De dogmatiek van deze Beweging is niet in orde“. Speciaal wijst hij er op, dat de verzoening door Christus teveel op den achtergrond staat en dat men 't meer heeft over de navolging van Christus dan over Zijn voldoening van onze zonden. Hier hebt ge, om maar niet meer te noemen, één, geweldig groot bezwaar. Spreekt het dan niet vanzelf, dat de Geref. pers moét waarschuwen? Hier worden de fundamente van het Christendom aangehaakt. Dit nalaten te signaleeren zou zijn Christus en Zijn Woord achterstellen bij menselijke vondsten. Daarom zijn we dankbaar voor het éénstemmig geluid van onze bladen.

Vervolgens citeert Ds Wouters wat we schreven over het methodisme, dat in de beweging (gelijk in de Woudschoter „kliniek“) openbaar wordt, en voegt daar aan toe:

Wij voegen hier aan toe: Hoe duidelijk zien we de consequentie. Van het één komt het ander. Namen, die we bij de house-parties vonden, priken ook hier op het program, zelfs van de onzen. Hoe noodig is het dan toch te waarschuwen. Door een achterdeur worden de stroomingen, die zooveel kwaad in onze Kerken hebben gesticht, als methodisme en pletisme, weer binnengehaald.

Aan de leiders der kliniek, en aan de bezoekers, en aan de patiënten, zij ter overweging aangeboden, wat we in het nummer van verleden week onder Persschouwt van Ds C. Veenhof citeerden. Ze zullen dan zien, dat ook deze de kwesties van den tijd aanraakt. En voordat eventueel Docent Kersten of een „Wekker“-redacteur